

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XVI. Albertus multorum Afflictorum perfugium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

quæque adhuc recensēbimus, non sine magna nostra consolatione sperare possumus, quòd Albertus sit unus è Secretariis supplicum libellorum nostrorum, nec non coram throno Divinæ Majestatis pro nostris reatibus Intercessor & Advocatus existat.

CAPUT XVI.

Albertus multorum Afflictorum perfugium.

Appropinquabat paulatim ingens hæc flamma ad suam sphæram, magnus hic lapis ad suum centrum, anima ad cœlum, corpus ad terram. Ubi exactis jam septuaginta ætatis annis, in ipso, quod in mæandro experimur, verissimum esse comprobatum fuit, videlicet, quòd innumeris revclutionibus tam longi itineris à vitæ suæ fonte longiùs recederet, ac magnis itineribus cœlum versus graderetur, in se, durante viâ, colligens rivos & flumina virtutum ac operum, in immensitate
Ocea

Oceani Misericordiæ Divinæ ditissimo tributo compariturus.

Et quemadmodum zelo honoris Creatoris sui succensus erat, ita prorsus amore erga proximum inflammabatur, pro cuius salute tam fervens erat in profundendis ad dilectum Servatorem suum precibus, ut, tanquam hoc ebrius amore aliud non attenderet, vel cogitaret: hunc in scopum omnes suas actiones, orationes, jejunia, vigiliæ, macerationes, suspiria, & cogitationes intendebat, rerum aliarum quarumcunque, & quod amplius mirandum erat, sui quoque ipsius prorsus oblitus: etenim præteritis temporibus, etsi surdaster signum ad mensam non audiret, nihilominus longo ex usu horâ constituta semper se ad lectionem mensæ præsentabat, sique fors citius subinde comparuisset, secedebat tantisper ad Ecclesiam oraturus, tum hora conveniente revertebat: at verò ultimis vitæ annis ita se DEO, proximique salutis mancipaverat, ut non amplius temporis recordaretur, quo ad mensam eundem erat, nisi vo-

caretur: atque tunc afflictabatur, quod, ut hostem suum, hoc titulo corpus suum afficiebat, sustentaret, Divinas illas contemplationes, illam erga sibi commendatos charitatem, suavissimos nimirum animæ suo cibos intermittere deberet. Hinc, quod ferè fidem excedit, afflictiſſimus passu lento, frontèque tristi ad corporeos cibos accedebat. Quod si tunc ipsi licitum fuisset, se ab hominibus abscondisset, ut cum DEO solo versari posset, nec id absque ratione: nam iis temporibus amplius quàm præteritis à miseris mœrore oppressis sollicitabatur: siquidem cum pauci essent in Civitate Vicentinâ, qui non vel sanguine sibi junctos, vel amicos in nupero bello Foro-Julienſi incerto semper præliorum eventu militiæ adscriptos haberent, pauci quoque ab omni afflictione planè liberi numerabantur.

Eo vero tempore, quo bellum increſcebat, optimus Pater à mœrore confectis sollicitatus haud amplius ardorem zeli sui moderari poterat, ita ut mirum esset, quod in cineres non abiret. Ob salutem etiam

an-

animarum pretioso JESU Christi sanguine redemptarum ita erat anxius, ut nunquam cessaret bellum inferre DEO, eiusque cor amore faucium, flammarum ardentium jaculis, quæ ex accensa pectoris ipsius fornace prodibant, petere, hoc pacto isti placandum populo, ac Serenissimæ Venetorum Reip. reddendum propitium, pro cuius prosperitate, ac salute nullo non die copiosas fundebat lacrymas, quod, uti dicebat, ab illius quiete, nostra, immò totius propenodum Italiæ, quin etiam ipsius Europæ quies derivet, quippe quod tantum corpus immutari non possit, quin alia post se trahat detrimenta: stante verò hac Rep. nos quoque tranquilla pace fruamur, in qua DEO omne laudis ac honoris obsequium deferatur, mortales maiore devotione, Divino se cultui mancipent, tum justitiâ in eadem dominante, felicem omnes, ac tranquillam omnique DEI gratiâ abundantem vitam ducant.

Interea dum DEI Servus aures Divinas die noctûque fervidissimis precibus ferit, ipsius etiam aures precibus haud paucarum

rum faminarum angore laborantium
pulsantur, unâ pro marito, aliâ pro filio,
alterâ pro fratre, vel amico variis belli ca-
sibus exposito sollicitâ: & quemadmodum
aliquis totû se se alterius salutem impendens,
sic ille curâ ac sollicitudine se conficie-
bat: hinc orationes ad Christum Condi-
torem ac Redemptorem suum condupli-
cabat, à cuius benignitate quantò magis
exaudiebatur, tantò amplius se se humi-
liando innocens corpus jam prorsus ema-
ciatum affligebat: ubi, cum turbidis hisce
temporibus pro miseris ad se recurrenti-
bus favores à DEO acceperit, operæ pre-
tium fuerit in honorem Divinæ Majesta-
tis & pro consolatione nostra nonnul-
las earum gratiarum, quæ grato tunc ani-
mo publicatæ fuerunt, adducere.

CAPUT XVII.

Orat pro Infirmis.

His itaque temporibus inter alios Pa-
tritos Vicentinos, qui in exercitu
Veneto cum imperio præerant, fuit unus,

M

qui